

ŠE DANES BOLI

Bližala se je nevihta. Pri sosedovih sem pomagal grabiti in spravljati seno. Bilo je napol suho, vendar smo hiteli, da bi ga še dodatno ne zmočilo. Zadnji trenutek, preden je udarila strela, smo pospravili še zadnji koš sena. Jaz sem se poslovil in stekel domov.

Začelo se je mračiti. Grmelo je in se bliskalo. Vsi smo že spali, tudi Jože in Anica s sosednje kmetije. Okrog desetih zvečer sem zaslišal pasje lajanje, mukanje krav ... Čakal sem in mislil, da bodo utihnili. Mislil sem, da pričakujejo v kakšnem hlevu mladega telička. Toda kriki niso ponehali.

Soseda Jožeta so prebudili kriki krav. Stekel je iz hiše in zagledal na hlevu gorečo streho. Krave in biki so bili v plamenih, pes je imel čisto ožarjeno verigo ... Živina je mukala, cepetala in se mučila, pes je cvilil. Psa je rešil z ožarjene verige in hitro stekel, kar bos, v sami pižami, v hlev. Pes mu je, kot najtesnejši človekov prijatelj, sledil naravnost med živino.

V slabih desetih minutah je bila na kupu vsa vas. Vsi so se držali za usta, vzklikali ter sočustvovali z njim in njegovo ženo. Kmalu je bilo moč opaziti modre lučke in tuljenje siren. Prihiteli so gasilci. Jožeta so na silo zvezli iz hleva. Rešiti je uspel le tri *krave* in tri *bike*, ostalo pa ...

Prišel sem tja med zadnjimi. Napol oblečen in v copatah sem se prerinil med vaščani ravno takrat, ko so gasilci vlekli Jožeta na silo iz hleva. Upiral se je, saj je videl svoje krave, ki se mučijo in ne morejo iz hleva, videl je tudi komaj skotenega telička. » Neeeeee!!!« se je zaslišal nemočen glas lastnika kmetije. Paralo se mi je srce. Iz široko odprtih oči so mi spolzele debele solze. Njegova žena je sedela na prtljažniku reševalnega avtomobila, ogrnjena z odejo. Obraz si je pokrila z dlanmi in jokala.

Ko so gasilci pogasili razplameneli hlev, so kmetijo opazovali še en dan. Jože in Anica, žalostna, brez živine in brez psa, sta brezizrazno postopala po dvorišču.

Pristopil sem in jima ponudil pomoč. »Ali potrebujeta denar za nov hlev in obnovo strehe?« Jože me je stisnil in me pogledal v oči. Prvič sem si lahko ogledal njegov obraz. Bil je posut z brazdami in ranami. Koliko bolečine je bilo moč razbrati z njega!

Rekel mi je: »Dominik, krasen fant si. Potrebujeva čas. Si bova že nekako opomogla. Tudi s pomočjo tako dobrih ljudi, kot si ti.«

Zdaj na istem mestu stoji nova zgradba. V njej stoji pri jaslih tudi živina. A ostali so grenki spomini in strah pred vnovično nesrečo.

Dominik Jurak, 6. b

OŠ Polzela

Mentorica: Marija Kronovšek